

Michelle pauzovala, upila piva a o tom uvažovala.

„No, zítra koupím *Baba bag*.“

Nebyli jsme – my cizinci – v Domě učitelů sami. Bydlili taky české učitelé, kteří nejsou Pražáky. Několik z nich byli před revolucí učitelé ruštiny, ale hned po revoluci – jako druhý den – museli být učitelé angličtiny nebo němčiny.

Hodná holka Helena z Písku taky bydlila na našem patře v Domě učitelů. Helena všechny šest z nás pozvala – Michelle, Jill, Sascha, Jim, Mark a já – do své chaty na víkend.

„Chtěla bych nás na víkend pozvat jít na houby. Máme v Jižních Čechách malou, ale hezkou rodinnou chatu.“ A pak dodala, „To je výjimečný rok pro houby. Trochu pozdě, ale výjimečný.“

„Co to je *Jít na houby*?“ Mark se zeptal.

„Stále nevíš?“ Michelle se Marka zeptala. „Ježíš! To je český hobby číslo 1!“

„A co to je?“ Mark se zase zeptal.

„Hledat v lesu houby,“ vysvětlila Michelle.

„Ale proč? Co je cíl?“

„Najít je a sbírat je.“

„Ale stále nechápu, co je cíl.“

My všichni jsme se těšili jít poprvé v životě na houby, i když Mark byl stále pochybovačný.

Počasí bylo pro tu činnost ideální. Michelle byla ze všech z nás včetně Čechů absolutně první, který našel houbu. A zřejmě to byla – podle Heleny, jejího přítele a jejího rodiny – velmi dobrá, a co navíc, velmi vzácná houba. Michelle měla naprostou velkou radost. I když našla zbytek dne jenom ještě jednu houbu (a zase zřejmě velmi dobrá houba) byla stopro spokojená s celodenním zážitkem.

Mark do první hodiny našel svoji druhou houbu. Jeho první byla velmi barevná a velmi velká, ale byla prašivá.

